

Målnummer:	Ö985-00	Avdelning:	
Domsnummer:			
Avgörandedatum:	2001-03-20		
Rubrik:	Ett konkursbolag som upplösts enligt 13 kap. 19 § 1 st. aktiebolagslagen (1975:1385) har, för att skydda en på lagakraftägande dom grundad fordran, gjort invändning mot ett utdelningsförslag i ett annat bolags konkurs och har ansetts berättigad till ersättning för rättegångskostnader i det fortsatta domstolsförfarandet. (Jfr NJA 1999 s. 237)		
Lagrum:	<ul style="list-style-type: none"> • 13 kap. 19 § aktiebolagslagen (1975:1385) • 3 kap. 9 § konkurslagen (1987:672)		
Rättsfall:	<ul style="list-style-type: none"> • NJA 1999 s. 237 • NJA 2000 s. 144		

REFERAT

(Jfr 1999 s. 237)

Allt inom packning, ALPAB AB (ALPAB) försattes i konkurs vid Örebro TR. Till förvaltare i konkursen utsågs advokaten S.S. Konkursboet väckte talan vid TR:n mot Alpa Örebro Aluminiumpartier AB (Alpa) med yrkande om betalning av vissa belopp. Talan bifölls till viss del genom dom av TR:n d. 24 juni 1991 men ogillades i övrigt. Sedan båda parter överklagat till Svea HovR försattes Alpa i konkurs d. 18 aug. 1992. Förvaltaren i konkursen beslöt att inte inträda i rättegången. HovR:n avgjorde målet genom dom d. 11 nov. 1994. Domen innebar att ALPAB:s konkursbos talan mot Alpa ogillades i sin helhet. Genom TR:ns och HovR:ns domar ålades ALPAB:s konkursbo att ersätta Alpas rättegångskostnader med sammanlagt 91 992 kr jämte ränta. ALPAB:s konkursbo överklagade HovR:ns dom och HD meddelade prövningstillstånd. Sedan Alpas konkurs d. 4 juli 1997 avskrivits enligt 10 kap. 1 § KL återkallade ALPAB:s konkursbo sin talan. I beslut d. 26 nov. 1997 undanröjde HD TR:ns och HovR:ns domar och avskrev målet i viss del, dock ej såvitt avsåg ersättningen till Alpa för rättegångskostnader. (NJA 1997 C 86.)

Förvaltaren i ALPAB:s konkurs ingav slutredovisning och utdelningsförslag till TR:n.

Alpa gjorde invändning mot utdelningsförslaget och yrkade att TR:n skulle återförvisa ärendet till förvaltaren och förklara att utdelning till konkursborgenärerna fick ske först efter det att ALPAB:s konkursbo betalat Alpas massafordran avseende rättegångskostnadsersättning enligt TR:ns och HovR:ns domar, 91 992 kr jämte ränta.

Förvaltaren bestred Alpas yrkande och vidhöll sitt utdelningsförslag. Alpa yrkade ersättning för rättegångskostnader i TR:n med 7 500 kr.

TR:n (rådmannen Ostberg) anförde i beslut d. 19 april 1999: Enligt 11 kap. 1 § KL får konkursboets medel tas i anspråk för utdelning till konkursborgenärerna endast i den mån medlen inte åtgått till bestridande av konkurskostnaderna eller till betalning av gäld som konkursboet i övrigt ådragit sig.

ALPAB skall enligt ovannämnda domar från Örebro TR och Svea HovR utge ersättning till Alpa för rättegångskostnader med 91 992 kr jämte ränta. Alpas

fordran är en s.k. massafordran. Alpas konkursbo hade inte inträtt i de aktuella rättegångarna och ersättningen tillkommer därför Alpa. Förvaltaren har utbetalat del av ersättningen till Alpas konkursbo. Denna utbetalning har ingen rättsverkan beträffande Alpas rätt till betalning av ALPAB:s konkursbo för rättegångskostnaderna. Så länge Alpa inte har fått betalt för sin massafordran av ALPAB:s konkursbo föreligger hinder att fastställa utdelningsförslag.

På grund av det anförda skall ärendet återförvisas till förvaltaren. Vid denna bedömning äger Alpa rätt till ersättning av ALPAB:s konkursbo för rättegångskostnader.

1. TR:n återförvisar med stöd av 11 kap. 7 § 3 st. KL ärendet till förvaltaren som, med beaktande av att utdelning får ske till borgenärerna först sedan Alpa erhållit betalning för sin massafordran enligt ovan angivna domar från Örebro TR och Svea HovR, har att upprätta nytt utdelningsförslag.

2. ALPAB:s konkursbo skall ersätta Alpa dess rättegångskostnader med 7 500 kr i ombudsarvode jämte ränta.

TR:ns beslut om återförvisning får enligt 16 kap. 6 § 1 st. KL inte överklagas.

ALPAB:s konkursbo anförde besvär över domvilla i Göta HovR och yrkade att HovR:n skulle undanröja TR:ns beslut i fråga om rättegångskostnader och fastställa utdelningsförslaget.

Alpa bestred ändring.

Alpa yrkade ersättning för rättegångskostnader i HovR:n med 8 750 kr.

HovR:n (hovrättslagmannen Akesson, hovrättsrådet Lundeholm, referent, och tf. hovrättsassessorn Örnsved) anförde i beslut d. 8 febr. 2000: Skäl. TR:ns beslut har inte kunnat överklagas och får därmed, trots att TR:ns handläggning inte är definitivt avslutad, anses ha vunnit laga kraft och därmed vara möjligt att angripa genom klagan över domvilla (jfr NJA 1996 s. 676). HovR:n finner att konkursboet har ett sådant intresse i saken att det är berättigt att begära HovR:ns prövning. Konkursboets talan skall således upptas till prövning.

Institutet klagan över domvilla avser invändningar på i huvudsak formell grund medan resning är tillämpligt bl.a. vid påståenden om felaktig rättstillämpning. HovR:n är vid sin prövning inte bunden av det institut som konkursboet har velat hänföra de åberopade omständigheterna till (se NJA 1979 s. 445) utan prövar förutsättningarna för såväl domvilla som resning.

Enligt HovR:ns bedömning kan även ett upplöst aktiebolag ha rättskapacitet i den meningen att det kan äga egendom, s.k. passiv rättskapacitet (jfr Lehrberg, I aktiebolagens skymningsland, s. 131). Detta torde framgå bl.a. av att det finns lagregler, t.ex. 13 kap. 16 § aktiebolagslagen, som förutsätter att äganderätt till egendom kan föreligga även efter ett bolags upplösning. Det upplösta bolaget Alpa har alltså alltjämt varit ägare av den aktuella fordringen och det kan då inte anses möjligt att med befriande verkan till Alpas konkursbo betala en fordran som tillkommer bolaget i konkurs. Lika med TR:n finner således HovR:n att det föreligger en obetald massafordran och någon felaktig rättstillämpning ligger därmed inte bakom TR:ns beslut om återförvisning av utdelningsförslaget.

Som framgår av det följande anser HovR:n att det upplösta bolaget Alpa saknar partsbehörighet. För återförvisning krävs inte att part gjort invändning utan det är tillräckligt att bristen i utdelningsförslaget "på något annat sätt framgår". Den omständigheten att TR:n vid prövningen av utdelningsförslaget har låtit en icke-part argumentera i frågan bör då inte anses utgöra ett sådant fel som skall föranleda ett undanröjande av beslutet om återförvisning.

I sitt beslut har TR:n tillerkänt Alpa viss ersättning för rättegångskostnader. Ett sådant beslut förutsätter att bolaget har behörighet att uppträda som part i rättegång. En sådan rätt anses inte föreligga för upplösta bolag annat än i vissa fall (se Fitger, Rättegångsbalken, s. 11:30a och där anförda rättsfall). Enbart den omständigheten att ett upplöst bolag önskar säkerställa sin rätt till en fordran utgör inte någon sådan omständighet som i praxis har ansetts grunda partsbehörighet (se t.ex. NJA 1982 s. 820 I och II). Att partsbehörighet saknas i förevarande fall torde för övrigt framgå redan av den i målet ingivna domen som HD har meddelat.

TR:n borde således ha avvisat rättegångskostnadsyrkandet. Underlåtenheten att göra detta får anses innebära att det har förekommit ett sådant rättegångsfel som avses i 59 kap. 1 § RB. Även ett partiellt undanröjande av ett beslut är möjligt (se NJA 1979 s. 445) och TR:ns beslut angående rättegångskostnader bör undanröjas.

På ovan angivna skäl kan Alpas rättegångskostnadsanspråk i HovR:n inte upptas till prövning här. Något betalningsansvar för konkursboets rättegångskostnader blir inte heller aktuellt.

Beslut. HovR:n bifaller på så sätt konkursboets yrkanden att HovR:n med stöd av 59 kap. 1 och 4 §§ RB undanröjer TR:ns beslut såvitt avser rättegångskostnader.

HovR:n avvisar Alpas yrkande om ersättning för rättegångskostnader i HovR:n.

Alpa (ombud advokaten H-E.M.) överklagade och yrkade att ALPAB:s konkursbo skulle förpliktas att ersätta Alpa för dess rättegångskostnader vid TR:n och i HovR:n.

ALPAB:s konkursbo (ställföreträdare konkursförvaltaren S.S.) bestred ändring.

Målet avgjordes efter föredragning.

Föredraganden, RevSekt S. föreslog i betänkande följande beslut: Skäl. Enligt 13 kap. 19 § 1 st. aktiebolagslagen skall ett aktiebolag som är försatt i konkurs vara upplöst när konkursen avslutats utan överskott. När detta har skett gäller enligt rättspraxis som huvudregel att bolaget inte längre kan vara part i en rättegång. Åtskilliga undantag från denna huvudregel har emellertid ansetts böra tillåtas, jfr NJA 1999 s. 237 och där angivna rättsfall.

I det nu föreliggande fallet gäller frågan om ett upplöst aktiebolag skall tillåtas att vara part i rättegång vid fastställande av utdelningsförslag i ett annat bolags konkurs. Av utredningen framgår att konkursboet väckt talan mot Alpa och konkursboet, sedan förvaltaren i Alpas konkurs förklarar att han inte ville överta Alpas talan och bolaget upplösts i laga kraft ägande dom, förpliktats att till bolaget utge ersättning för rättegångskostnader med 91 992 kr jämte ränta. Under utdelningsförfarandet i TR:n har Alpa invänt mot ett av konkursförvaltaren upprättat utdelningsförslag och gjort gällande att konkursboet inte betalt bolagets fordran samt att fordringen skall ha ställning av massafordran. Alpas invändning godtogs av TR:n som återförvisade utdelningsförslaget till konkurfförvaltaren och tillerkände Alpa ersättning för rättegångskostnader.

HovR:ns beslut om klagan över domvilla m.m. har överklagats endast såvitt avser frågan om rättegångskostnader. För att Alpa skall ha rätt att få ersättning för sina rättegångskostnader måste Alpa ha varit behörigt att uppträda som part vid utdelningsförfarandet i TR:n. HD har i rättsfallet NJA 1999 s. 237 redogjort för de särskilda överväganden som gör sig gällande när ett aktiebolag, som upplösts, är part i en dessförinnan påbörjad rättegång. De överväganden som bör ske i ett sådant sammanhang gör sig också gällande i ett fall som det förevarande. Som HD uttalat kan det upplösta bolagets anspråk

på rättsskydd under vissa omständigheter vara så starkt att bolaget bör tillåtas att vara part i rättegången. En avvägning bör dock alltid ske mot motpartens intresse av att kunna få ersättning för rättegångskostnader, något som i det nu föreliggande fallet inte kan utgöra skäl för att inte tillåta Alpa att uppträda som part i rättegången.

Alpas invändning mot utdelningsförslaget har sin grund i laga kraft ägande beslut i dom och det vore ur rättssäkerhetssynpunkt betänkligt om bolaget inte gavs möjlighet att fullfölja den tidigare processen mot konkursboet och vid utdelningsförfarandet bevaka sin rätt till betalning av en fordran som fastställdes av domstol. Då Alpa har ett berättigat intresse att bevaka sin rätt till betalning under utdelningsförfarandet bör Alpa också tillåtas att uppträda som part i rättegången. HovR:n borde därför inte ha undanröjt TR:ns beslut angående rättegångskostnader. Vid denna bedömning skall Alpa också tillerkännas ersättning för sina rättegångskostnader i HovR:n.

HD:s avgörande. Med ändring av vad HovR:n förordnat angående rättegångskostnader förpliktar HD ALPAB:s konkursbo att utge ersättning till Alpa för rättegångskostnader i TR:n och HovR:n med 16 250 kr jämte ränta.

HD (JustR:n Danelius, referent, Westlander och Pripp) fattade följande slutliga beslut: Skäl. Enligt 13 kap. 19 § 1 st. aktiebolagslagen (1975:1385) skall ett aktiebolag som är försatt i konkurs vara upplöst när konkursen avslutas utan överskott. När detta har skett, gäller enligt rättspraxis som huvudregel att bolaget inte längre kan vara part i rättegång. Vissa undantag från denna huvudregel har emellertid ansetts böra tillåtas.

I rättsfallet NJA 1999 s. 237 har HD sammanfattat de principer som bör vara vägledande vid bedömningen av ett upplöst bolags partshabilitet. Bl.a. behandlas de problem som uppkommer när det vid tidpunkten för bolagets upplösning pågår en rättegång i vilken bolaget är part. HD uttalade i detta sammanhang att det av rättssäkerhetsskäl ibland kunde framstå som önskvärt att en talan av eller mot bolaget prövades utan hinder av att bolaget upplösts men att bolagets anspråk på rättsskydd under vissa förutsättningar kunde tillgodoses genom att bolaget överlät fordringen i fråga eller utskiftade den till sina aktieägare eller genom att bolaget trädde i likvidation och rättegången fullföljdes genom bolagets likvidator (jfr också NJA 2000 s. 144). Om dessa utvägar inte stod till buds eller inte utnyttjades kunde, framhöll HD, det upplösta bolagets anspråk på rättsskydd vara så starkt att bolaget ändå borde få fortsätta som part i rättegången. Särskilt gällde detta när dom meddelats i första instans och målet var anhängigt i överrätt, eftersom det i sådana fall ofta kunde framstå som oskäligt och godtyckligt att avbryta processen och därigenom omintetgöra möjligheterna till överprövning av TR:ns dom.

Den fordran som är aktuell i nu förevarande mål grundar sig på en rättegång om återvinning m.m., som ALPAB:s konkursbo anhängiggjorde mot Alpa. Medan målet var anhängigt i HovR:n försattes Alpa i konkurs. Alpas konkursbo utnyttjade inte sin rätt enligt 3 kap. 9 § 2 st. KL att inträda i rättegången vid sidan av Alpa, varför handläggningen fortsatte med enbart Alpa som svarande. ALPAB:s konkursbos talan ogillades och Alpa tillerkändes ersättning för sina rättegångskostnader vid TR:n och i HovR:n. ALPAB:s konkursbo överklagade HovR:ns dom till HD som meddelade partiellt prövningstillstånd. Under målets handläggning i HD avskrevs emellertid Alpas konkurs, varefter ALPAB:s konkursbo återkallade sin talan i målet. HD undanröjde då TR:ns och HovR:ns domar i viss del, men avgörandet innefattade ingen ändring i TR:ns och HovR:ns beslut om ersättning till Alpa för rättegångskostnader.

Det fanns alltså härefter en på en lagakraftägend dom grundad fordran mot ALPAB:s konkursbo avseende rättegångskostnader. Förvaltaren i ALPAB:s konkurs utbetalade ett belopp motsvarande dessa kostnader till Alpas konkursbo, men Alpa, som ansåg att det inte var konkursboet som hade rätt till detta belopp, fann sig i samband med förslaget till utdelning i ALPAB:s konkurs ha ett behov av att skydda sin fordran. Detta behov kunde i och för sig ha

tillgodosetts genom att Alpa försatts i likvidation (jfr NJA 2000 s. 144) och likvidatorn fått företräda bolagets intressen. De rättsskyddsintressen som HD i rättsfallet NJA 1999 s. 237 åberopat som skäl för att ett upplöst bolag i vissa fall skall kunna fortsätta som part i en pågående rättegång talar emellertid med liknande styrka för att Alpa i detta fall, där det gällde att skydda en domfäst fordran, skulle genom sin tidigare styrelse få framföra invändningar mot utdelningsförslaget i ALPAB:s konkurs och i detta hänseende vara part i det följande domstolsförfarandet.

Eftersom TR:n i enlighet med Alpas yrkande återförvisade ärendet till konkursförvaltaren på grund av att Alpa inte fått betalt för sin massafordran av ALPAB:s konkursbo och HovR:n anslöt sig till denna bedömning, var Alpa att anse som vinnande part. Alpa får därmed också anses berättigad till ersättning för sina kostnader i detta förfarande.

HD:s avgörande. Med ändring av HovR:ns beslut förpliktar HD ALPAB:s konkursbo att till Alpa betala 16 250 kr jämte ränta.

JustR:n Lars K. Beckman och Lennander var skiljaktiga och anförde: Enligt 13 kap. 19 § 1 st. aktiebolagslagen skall ett aktiebolag som är försatt i konkurs vara upplöst när konkursen avslutas utan överskott. När detta har skett gäller enligt rättspraxis som huvudregel att bolaget inte längre kan vara part i rättegång. Åtskilliga undantag från denna huvudregel har emellertid ansetts böra tillåtas (se NJA 1999 s. 237 och där angivna rättsfall).

Alpa har upplösts när bolagets konkurs avslutades utan överskott d. 4 juli 1997. HD:s beslut d. 26 nov. 1997 (i mål T 5534-94) innebar emellertid att Alpa fick en på en lagakraftäggande dom grundad fordran mot ALPAB:s konkursbo avseende rättegångskostnader i TR:n och HovR:n. Denna fordran tillkom Alpa och inte Alpas konkursbo, eftersom konkursförvaltaren inte utnyttjat sin rätt att inträda i rättegången vid sidan av Alpa. Det kan nämnas att HD däremot avvisade Alpas yrkande om ersättning för rättegångskostnader i HD med hänvisning till att Alpa var upplöst.

De rättsskyddsintressen som HD i rättsfallet NJA 1999 s. 237 åberopat som skäl för att ett upplöst bolag i vissa fall skall kunna fortsätta som part i en pågående rättegång talar i och för sig för att Alpa i detta fall, där det gällde att skydda en domfäst fordran, skulle genom sin tidigare styrelse få framföra invändningar mot utdelningsförslaget i ALPAB:s konkurs och uppträda som part i det följande domstolsförfarandet. Emellertid får den naturliga och lämpliga ordningen i ett fall som det förevarande anses vara att det upplösta bolaget träder i likvidation. Genom ett beslut om likvidation får bolaget åter rättssubjektivitet och partshabilitet. Det blir vidare klart att bolaget under likvidationen företräds av den av Patent- och registreringsverket utsedde likvidatorn. Som har utvecklats i rättsfallet NJA 2000 s. 144 får man genom likvidationsförfarandet, som är inriktat på en avveckling av bolaget, också en viss garanti för att bolaget inte otillbörligt används för att driva processer på motpartens risk.

På grund av det anförda får Alpa, som inte trätt i likvidation, anses sakna partsbehörighet på sätt HovR:n angett. Alpas överklagande kan alltså inte bifallas.

JustR Lennander tillade för egen del: Beträffande bakgrunden till den föreliggande tvisten framgår följande av handlingarna i målet.

Genom en dom i juni 1991 avgjorde TR:n en tvist, där ALPAB:s konkursbo förde talan mot Alpa avseende dels återvinning av en betalning med yrkande att Alpa skulle förpliktas att till konkursboet utge 200 000 kr jämte ränta, dels fullgörande av redovisningsskyldighet med yrkande att Alpa skulle förpliktas att till boet utge 46 705 kr jämte ränta. TR:n ogillade återvinningsyrkandet men biföll det andra yrkandet. ALPAB:s konkursbo förpliktades att utge ersättning till Alpa för rättegångskostnader i TR:n. Båda parter överklagade. Under den tid

då målet låg i HovR:n försattes Alpa, d. 18 aug. 1992, i konkurs. HovR:n ogillade i november 1994 ALPAB:s konkursbos båda yrkanden och förpliktade boet att utge ersättning till Alpa "i konkurs" för rättegångskostnader i HovR:n. Den ersättning som tillerkändes Alpa för rättegångskostnader uppgick sammanlagt till 91 992 kr jämte ränta.

ALPAB:s konkursbo överklagade domen till HD och erhöll partiellt prövningstillstånd. Den 4 juli 1997, medan målet låg i domstolen, avskrevs Alpas konkurs enligt 10 kap. 1 § KL, varefter bolaget enligt 13 kap. 19 § 1 st. aktiebolagslagen var upplöst. Konkursboet återkallade sin talan, domarna undanröjdes - utom såvitt avsåg ersättningen till Alpa om 91 992 kr jämte ränta för rättegångskostnader - och målet avskrevs i november 1997. Alpas yrkande om ersättning för bolagets rättegångskostnader i HD angavs inte kunna tas upp till prövning, eftersom bolaget dåmera var upplöst.

Våren 1998 utbetalade konkursförvaltaren i ALPAB:s konkurs rättegångskostnadsersättningen till konkursförvaltaren i Alpas konkurs med 116 000 kr (motsvarande kapitalbelopp jämte ränta t.o.m. den dag Alpa upplöstes). Beloppet blev föremål för efterutdelning i Alpas konkurs (jfr 10 kap. 5 § och 11 kap. 19-21 §§ KL).

Upptakten till förevarande mål är Alpas klander av utdelningsförslaget i ALPAB:s konkurs, varvid Alpa hävdade att hänsyn inte tagits till Alpas massaanspråk på ersättningen för ovan nämnda rättegångskostnader, vilken - enligt Alpa - felaktigt utbetalats till konkursförvaltaren i bolagets konkurs.

Den rättegång som ALPAB:s konkursbo fram till november 1997, då målet avskrevs, förde mot Alpa innefattade påståenden om att konkursboet hade fordringar på Alpa avseende återbetalning av erhållna medel och fullgörande av redovisningsskyldighet. Rättegången rörde alltså inte någon egendom som tillhörde Alpa eller dess konkursbo; den gällde fordringar som kunde göras gällande i konkursen. Fordringarna hade uppkommit och rättegången hade inletts redan innan Alpa försattes i konkurs. Av 3 kap. 9 § 2 st. KL följer att Alpa även efter konkursutbrottet var part i rättegången (jfr även t.ex. rättsfallet NJA 1988 s. 564). Vad konkursförvaltaren hade att ta ställning till när Alpa, medan målet låg i HovR:n, försattes i konkurs var huruvida konkursboet skulle inträda som part i rättegången vid sidan av Alpa. Frågan är emellertid om konkursboet, då det avstod härifrån, därmed också avstod från den rätt till ersättning för rättegångskostnader som fanns i målet.

Om konkursboet avstod från rätten till kostnadsersättningen kom denna att tillhöra Alpa utanför konkursen. Avstod boet inte från rätten ingick denna i konkursboet i enlighet med den grundläggande principen att all gäldenärens egendom ingår i hans konkursbo; enligt 3 kap. 3 § KL räknas till konkursboet all egendom som tillhörde gäldenären när konkursbeslutet meddelades eller tillfaller honom under konkursen och som är sådan att den kan utmätas. Även egendom som, till följd av rättegång eller på något annat sätt, "yppas" efter konkursen (varmed avses att tillgången vinnas på grund av ett förut uppkommet rättsförhållande) ingår i denna. (Welamson, Konkurs, 9 uppl. 1997 s. 63. Jfr 11 kap. 18 § KL.) Däremot ingår givetvis inte egendom som förvärfvas efter det att konkursen avslutats.

Frågan vem ersättningen för rättegångskostnader tillhör, om det är gäldenären som vinner målet, besvaras inte i 3 kap. 9 § 2 st. KL. Vad som regleras i bestämmelsen är enbart den processuella effekten att gäldenären tillåts uppträda som part i rättegången. Någon materiell fråga regleras inte. (Jfr t.ex. Elwing i Rättsfall att minnas, 1997 s. 359 f.)

Det kan i och för sig synas motiverat att gäldenären om han ensam vinner målet anses berättigad till gottgörelse ur den tilldömda rättegångskostnadsersättningen för de utgifter han haft för rättegången, åtminstone efter det att boet beslöt att inte inträda som part vid sidan av gäldenären. För utgifter han haft - eller för en skuld avseende ombudsarvode som han ådragit sig - före

konkursbeslutet kan skälen att tillerkänna honom företrädesrätt till ersättningen framför borgenärerna i konkursen vara betydligt svagare. Det naturliga kunde här synas vara att konkursförvaltaren och gäldenären i samband med boets beslut att inte inträda i rättegången träffade en överenskommelse om rättegångskostnaderna.

Emellertid får en helt annan synpunkt anses avgörande. När konkursgäldenären som en följd av bestämmelsen i 3 kap. 9 § 2 st. KL tillerkänns rätt att ensam uppträda som part i rättegången kan redan i detta sägas ligga att han erhåller en föfoganderätt i rättegångskostnadshänseende. Sådan föfoganderätt kan endast avse egendom som inte hör till konkursboet, jfr 3 kap. 1 § KL. Ersättning för rättegångskostnader som tilldöms gäldenären om han ensam vinner målet, hålls därmed utanför konkursen. Någon särskild tolkning av boets förklaring eller någon särskild överenskommelse med boet torde således inte erfordras.

HD:s beslut meddelades d. 20 mars 2001 (mål nr Ö 985-00).

Sökord: Aktiebolag; Konkurs; Likvidation; Partshabilitet; Rättegångskostnad; Rättskapacitet

Litteratur:
